

DESIRE®

Cat Schieldová
Krok do neznáma

CAT SCHIELDOVÁ

KROK DO NEZNÁMA

PŘEKLAD

JULIE FLEMINGOVÁ

Milá čtenářko,

máme tu prosinec, čas, kdy přemýšlíme jak obdarovat své blízké a čím je potěšit. Věřím, že i já Vás výběrem svých titulů potěším a zpříjemním Vám někdy trochu překotný poslední měsíc roku. Předvánoční atmosféra na Vás dýchne v povídce Vánoční flirt a znovu připomene, že doba Vánoc je dobou zázraků... V příbězích Krok do neznáma a Lásce neporučíš se zase hrdinové musejí popasovat se zdánlivě propastnými rozdíly mezi sebou. Vždyť to znáte sama, někdy má člověk vcelku jasnou představu o své budoucnosti, a pak zasáhne osud, do cesty mu vstoupí jiná bytost a vše je jinak...

Přeju Vám krásné sváteční dny a hodně zázraků i do těch všedních dní.

S láskou

Váš Harlequin

Cat Schieldová

KROK DO NEZNÁMA

Amsterdam • Atény • Bombaj • Budapešť • Hamburk
Londýn • Madrid • Milán • New York • Paříž
Rio de Janeiro • Stockholm • Sydney
Tokio • Toronto • Varšava

Název originálu:
Untamed Passion

První vydání:
Harlequin Books, 2020

Překlad:
Julie Flemingová

Odpovědný redaktor:
Bohdana Hythová

© 2020 by Harlequin Books S.A.
© For the Czech Republic edition by HarperCollins Polska sp. z o.o.,
Warszawa 2021
Tato kniha je vydána na základě licence Harlequin Books S.A.

Všechna práva vyhrazena, včetně práva na reprodukci části díla
v jakékoliv podobě.

Všechny postavy v této knize jsou fiktivní. Jakákoliv podobnost se
skutečnými osobami, živými či zesnulými, je čistě náhodná.

Harlequin a Harlequin Desire jsou ochranné známky, jejichž
vlastníkem je Harlequin Enterprises Limited a které byly použity na
základě jeho licence.

HarperCollins Polska je ochranná známka, jejímž vlastníkem je
HarperCollins Publishers, LLC. Název ani známku není možno
použít bez souhlasu vlastníka.

Ilustrace na obálce byla použita po dohodě s Harlequin Books S.A.
Všechna práva vyhrazena.

Elektronické formáty: Katarzyna Rek / Woblink, Poland

HarperCollins Polska sp. z o.o.
ul. Domaniewska 34A, 02-672 Warszawa

ISBN: 978-83-276-6799-1 (EPUB)
ISBN: 978-83-276-6800-4 (MOBI)
ISBN: 978-83-276-6801-1 (PDF)

PRVNÍ KAPITOLA

Před šesti týdny

Oliver Lowell se zadíval na jediné slovo naškrábané na přáníčku k narozeninám. *Jednou*. Žádný podpis. Žádné „promiň, že jsem propásl svoje narozeniny“. Jen jediné slovo, které probouzelo k životu všechny demony, s nimiž Oliver bojoval posledních osm let své abstinence.

Jednou? Co je to, k čertu, za divný vzkaz? Výhrůžka? Slib?

Olivera rozčílil drahý rybářský prut od jeho otce, stejně jako jakákoli zmínka o něm. Vernon Lowell už mu kolikrát slíbil, že spolu zajdou na ryby, a potom dal pokaždé přednost něčemu důležitějšímu. Nebylo divu, že sotva Oliver nastoupil na střední školu, vztah s jeho otcem vygradoval do bodu, kdy spolu nedokázali být v jedné místnosti.

Oliver odhodil přáníčko stranou, popadl svůj foťák a vyrazil do teplého zářijového odpoledne na Manhattanu. V rušném provozu se zastavil a nevěděl, kam jít.

Před osmi lety by zašel za svým dealerem a koupil by si něco, co by otupilo jeho hněv. Tehdy bylo zapomnění jeho nejlepším přítelem, jeho oblíbeným způsobem, jak se vyrovnat se znechucením a naštváním na sebe samotného. To nedokázal utlumit ani sebevětší profesní úspěch. Když mu bylo něco málo přes dvacet, býval neustále sjetý a neuvědomoval si,

jak jeho chování ovlivňuje všechny okolo něj. A pak nadešel ten den, kdy se rozhodl své destruktivní chování změnit. Ale strážlivost mu život nijak neulehčovala. Vlastně se jeho život v mnohém zhoršil, když musel čelit následkům svých činů. Každý den ho pronásledovalo soustavné pokušení.

Jeho nohy se konečně daly do pohybu a Oliver vykročil ke Grandhotelu Soho. Neustále si musel připomínat, že svou závislost má plně pod kontrolou.

Prošel halou s vysokými stropy do hotelového baru, kde panovala optimistická atmosféra. Nad křesly a pohovkami visely velkoformátové fotografie ze starých filmů. V šest hodin odpoledne tam bylo téměř plno. Oliverovi se podařilo obsadit poslední volný stůl, který se nacházel poblíž vchodu a byl od něj dobrý výhled na bar.

Přišel k němu číšník a oslovil ho jménem. Přestože Oliver nikdy nepil alkohol, dnes si objednal whisky a ne svou obvyklou limonádu s plátkem citronu. Číšník se zatvářil překvapeně. Oliver byl netrpělivý a nechtěl takhle pokoušet své sebeovládání.

Hněv, který vychladl při procházce pozdním letním večerem, v něm teď vzplál nanovo. Ty destruktivní pocity vnímal jako živé bytosti uvnitř svého těla, které mu kradou energii a schopnost soustředit se.

Zatímco Oliver čekal na drink, zabloudil pohledem k baru v zoufalé snaze najít nějaké rozptýlení, které by ho odpoutalo od dobře známé potřeby otupit se, kterou mu poskytovaly drogy a alkohol. Zapomnění pro něj bylo jediným únikem od hněvu, který mu stravoval duši. I když byl čistý, pořád bojoval se vztekem, který se často vynořoval na povrch. Když začal abstinovat a učil se, jak se vypořádat se svými temnými emocemi, pořád potřeboval nějaký únik. Nepřipadalo v úvahu, že by se uchýlil k substituční léčbě, a tak si našel novou závislost. S cizími ženami provozoval rychlý a přímočarý sex v hotelových

pokojích, na toaletách nebo dokonce i v postranních uličkách. Připadalo mu to jako dokonalý lék na jeho trápení. Jenže tyhle pomíjivé okamžiky v něm zanechávaly čím dál větší prázdnotu.

A tak se snažil ovládat své destruktivní chování a veškerou svou energii zaměřil na něco pozitivního. Na to, co probouzelo jeho představitivost, a přitom se z něj stával nový umělec. Začal fotografovat.

Když číšník před Olivera postavil drink, sotva to zaznamenal. Jeho pozornost upoutal pár, který procházel kolem něj k baru. Konkrétně ho zaujala štíhlá žena s černými vlasy staženými do hladkého drdolu. V těsných černých džínách, černém tílku a lehké bundičce vypadala jako nějaká modelka. Na vysokých podpatcích převyšovala svého společníka, který ji gestem vyzval, aby usedla na barovou stoličku.

Oliver si všiml, že ta žena působí strnule. Proč někdo jako ona ztrácí čas s takovým nekňubou?

Usadili se u baru a ta žena na klíně balancovala se svým portfoliem. Oliver měl dokonalý výhled na její profil. Její tmavé vlasy a mandlové oči naznačovaly, že má nejspíš mezi předky nějaké Filipínce. Automaticky sáhl na svou brašnu s foťákem. Ale nenamířil objektiv na tu ženu.

Fotit začal už na střední škole. Pozoroval lidi a fotoaparátem zachycoval jejich esenci. Bral od nich a nic jim za to nedával. Když potom začal fotit profesionálně, podařilo se mu zachytit snímky, které si získaly velké ohlasy. To ale nepovažoval za svůj osobní úspěch.

Tahle žena v něm vyvolávala touhu poznat ji blíž, bez foťáku mezi nimi. Chtěl se jí dotýkat a vpíjet se do ní svými rty. Zavřít oči a poslouchat její vzdechy. Oliver se narovnal a sledoval každíčký její pohyb.

Seděla tam a mlčela s očima upřenými na koktejl, který jí objednal ten muž. Ani se nenapila. Muž do sebe rychle obrátil dva drinky, po nichž se do ženy

začal neomalenež navážet. Třetí drink vylil při rozmáchlém gestu, ale žena vedle něho se ani nepohnula. Přestože byla strnulá, Oliver vycítil, že se nebojí. Nebyl to strach, ale hněv, když křečovitě svírala portfolio na klíně.

Oliver fascinovaně sledoval jejich interakci a litoval, že nesedí blíž, aby slyšel jejich rozhovor. Žena neměla na ruce jediný prsten, což naznačovalo, že jejich vztah nejspíš nebude trvalý. Olivera překvapilo, nakolik ho tenhle závěr povzbudil. Po chvíli se ho ale znovu zmocnil vztek. To když ten muž postavil sklenku na bar tak prudce, až na ženu cákl drink. Začala si otírat džíny ubrouskem a on se jí ani neomluvil. Namísto toho se zvedl a něco řekl. Muž čekal na její odpověď. Přestala si osušovat oblečení, vážně se na něj zahleděla a pak zavrtěla hlavou. To asi nebyla odpověď, jakou čekal, jelikož utrousil jevodatou poznámku a odešel.

Když se muž blížil k východu, Oliver se zvedl se svým netknutým drinkem právě včas, aby do něj vrazil. Drahá whisky vyšplouchla ze skleničky. Oliver ho schválně polil.

„Sakra, co děláš?“ vykřikl muž vztekle na Olivera.

„Omlouvám se.“ Oliver skrýval svou radost z toho, že tomu idiotovi oplatil, co udělal před chvílí té ženě.

„Omlouváš se?“ zuřil muž a vytahoval vizitku. „Je mi fuk, že se omlouváš. Chci, abys mi zaplatil čistírnu.“

„Samozřejmě.“ Oliver pohlédl na vizitku. „Tyi Little. Slibuju, že se brzy ozvu.“

„Vyslovuje se to *Li-tell*, ne *Little*.“

Oliver přikývl a odpověděl: „Moje chyba.“

„To je fuk.“ Littell si odfrkl a nasupeně vykročil k východu.

Oliver si pohrával s vizitkou a sledoval toho muže, dokud nezmizel z dohledu. Pak zamířil k baru, kde seděla strnulá žena, která za semknutými rty maskovala úsměv. Oliver se zastavil vedle ní a podal

barmanovi padesátku za účet toho páru. Všiml si, že když Littel opustil svou partnerku, zapomněl zaplatit za jejich drinky.

„Ten chlap je idiot,“ prohlásil Oliver a doufal, že se mu tím uleví. „Bez něj vám jistě bude líp.“

Nechtěl se vnucovat po té nepříjemnosti, kterou právě prožila. Měl v úmyslu učinit jen galantní gesto a odejít. Jenže na něj upřela své vřelé hnědé oči a v tom okamžiku ho rázem opustily všechny myšlenky. Fascinovaly ho emoce, které se jí vystřídaly v oválném obličejí. Vzápětí to ale pustil z hlavy, protože mu v mysli vytanula nejasná vzpomínka.

„Neznáme se?“ vyhrkl.

Čekal, že se naježí při tak trapné frázi, kterou muži v barech balí ženy. Ona ale pozvedla levé obočí.

„Připadám vám povědomá?“

„Tak trochu. Ale nedokážu si vás nikam zařadit. Nejste modelka?“

Zamrkala dlouhými řasami. „Momentálně ano.“

Její záhadná poznámka probudila jeho zvědavost. „Myslel jsem si to. Já jsem Oliver Lowell.“

Nepatrně pozvedla koutky úst do náznaku úsměvu. „Já vím.“

To nebylo nijak překvapivé, protože než si vybudoval pověst fotografa, způsobil poprask v módní branži, když také dělal modela. „Fotil jsem vás?“

Když skončil s modelingem, bylo jen logické, že se začal zabývat módní fotografií. Začal fotit různé modelky a jeho práce se setkala s tak skvělým přijetím, že začal dostávat nabídky z časopisů.

Zavrtěla hlavou.

„Jistěže ne,“ zabrblal. „Vás bych si rozhodně pamatoval. Tak kde se naše cesty zkřížily?“ zeptal se. Trápil svou paměť, ale nepřišel na nic jiného než na to, že se někdy určitě setkali. Nebylo divu, když v době, kdy mu bylo lehce přes dvacet, byl většinou v drogovém opojení.

„Před osmi lety jsme spolu dělali přehlídku pro Valentina.“ Zastrčila si za ucho uvolněnou kudrličku a Oliver si všiml, že má dlouhé prsty s krátkými nehty natřenými tělovým lakem. „Byla to moje první přehlídka.“

Olivera se zmocnil vztek a sebelítost. „A moje poslední.“

Ten večer se předávkoval jeho kamarád. Ten večer Oliver nebyl u Carsona, aby mu pomohl.

„A teď stojíš za objektivem,“ poznamenala, aniž by poznala, že jeho myšlenky se ubírají temným směrem. „Jaké to je?“

„Rád mám situaci pod kontrolou,“ odpověděl.

Když vyrůstal jako nejmladší syn z významné rodiny, moc toho pod kontrolou neměl. Jeho otec na něj tlačil, aby byl ve všem lepší a dokázal to, co jeho dva starší bratři dvojčata. Když Oliver nežil podle očekávání, které stanovili Joshua s Jacobem, otec ho trestal.

Neměl na vybranou, když mu otec oznámil, jakou střední školu bude studovat, a že poté nastoupí na Harvard. Když se pak Oliver snažil vzdorovat a přihlásil se do fotografického klubu, stejně s vůlí svého otce nic nezmohl. Jeho starší bratr Joshua měl umělecké nadání a matka ho v tom podporovala, přestože otec protestoval. Z Olivera chtěl mít fotbalistu nebo hráče baseballu.

Ani na Harvardu neměl nic pod kontrolou. Když otec zmizel, začal se Oliver chovat jako utržený ze řetězu. Na večírcích utápěl svůj vztek v alkoholu a drogách.

„Jaké to je mít to pod kontrolou?“ zeptala se trochu hořkým tónem, což Olivera fascinovalo.

Na terapii se naučil, že na tlak každý reaguje jinak. Josh si zvolil zodpovědnost. Jacob se rozhodl ustoupit. A Oliver rád před problémy utíkal. Až na léčení se naučil vyrovnávat se s problémy jinak.

„Rád jsem ve vedení.“

Zamyšleně na něj přimhouřila oči. „To si dovedu představit.“

Vybavil si, co se stalo mezi ní a tím mužem, který odešel. „Taky bys to měla zkusit.“

„Možná,“ připustila a otočila se k němu. „Jak mám začít?“

„Můžeš začít třeba tím, že dáš příteli kopačky.“

„Na to už je pozdě.“ Pohledem zabloudila k východu. „Už mi dal sbohem on.“

Oliver přikývl a ta zpráva ho zahřála u srdce. S každou další vteřinou strávenou v její společnosti, se jeho nálada zlepšovala. „Jeho ztráta je můj nález.“

Překvapeně vykulila oči nad jeho drzým konstatováním.

„Říkalas, že jsi *momentálně* modelka,“ pokračoval, protože se o ní chtěl dovědět víc. „Přemýšlíš, že toho necháš?“

„Jsem modelka už od jednoho roku. Pětadvacet let v branži je dost dlouhá doba, nemyslíš?“

„To nevím,“ uznal. „Dělal jsem modela jen pět let.“

„A skončil jsi, když jsi byl na vrcholu,“ připomněla mu. „Jak to?“

„Vždycky se rozhoduju impulzivně,“ poznamenal. Pak mu ale došlo, že ta žena uvažuje o veliké životní změně a že si zaslouží lepší odpověď. „Kdybych pokračoval v modelingu, byl bych mrtvý.“

Nijak ji to nešokovalo, jen přikývla. „Opravdu je to příšerný byznys. Proč tam tolik lidí touží proniknout?“

„Zjevně kvůli snadno a rychle vydělaným penězům,“ prohlásil a do jeho tónu se vloudilo pobavení.

„A krátká pracovní doba,“ dodala a skoro se na něj usmála.

„A samozřejmě to taky posiluje sebevědomí,“ dodal, když si vybavil stovky odmítnutí po nekonečných hodinách strávených na castinzích.

Sklonila hlavu. „Nic se nevyrovná tomu, když tě všichni posuzují jako kus masa.“

Oba několik vteřin absorbovali ta slova. Oliver si uvědomil, že se poprvé po mnoha letech s někým na něčem shodl. Po chvilce zjistil, že vztek už ho dávno opustil. Konverzace s tou ženou pro něj byla přesně tím rozptýlením, které hledal.

„Takže co bys chtěla dělat, až už nebudeš modelkou?“

„Nevím,“ přiznala zdrceně. „A dokud nebudu mít plán, nemůžu seknout s modelingem.“

Oliver neměl velkou trpělivost a nedokázal si vysvětlit, proč mu zrovna tahle žena zlepšila náladu. Nechtěl, aby to rozptýlení skončilo. „Možná bych ti mohl pomoci.“

Sammi Guzmanové se divoce rozbušilo srdce a sotva popadala dech. Zírala na Olivera Lowella naprosto ohromená. Nechápala, jak se mohlo její pubertální pobláznění po tolika letech vrátit.

Ale bylo to skutečně takové překvapení? V roztrhaných džínách, bílém tričku a obnošeném bomberu z něj vyzařovalo syrové mužné charisma a sex-appeal. Zatočila se jí hlava hned, jak usedl vedle ní k baru. Když na ni teď upíral svůj pronikavý pohled, probouzelo to v ní neklid a nervozitu.

„Jak mi chceš pomoci?“ podivila se.

„Dovol mi tě vyfotit.“

„Aha,“ vypravila ze sebe zklamaně.

„Aha?“ zopakoval a v hranaté čelisti mu hrály svaly.

Sammi si pomyslela, že ho asi urazila, a tak se na něj usmála, aby to napravila. „Ani v nejmenším jsem nečekala, že řekneš tohle. Samozřejmě mi lichoť, že mě chce fotit neuvěřitelně talentovaný Oliver Lowell, ale já chci skončit s kariérou modelky, a ne ji přizívit.“

V pochmurném tichu chvíli uvažoval o jejích slovech. Zakroužila sklenkou netknutého martini, které jí objednal Ty. Horečně přemýšlela a byla nervózní. Když se naposledy s Oliverem ocitla v jedné místnosti, bylo jí sedmnáct a on vůbec netušil, že Summi

existuje. Za těch uplynulých osm let mu přibyly svaly a z vysokého krásného hochy s agresivním pohledem se stal nádherný charismatický muž. Nezměnila se ale jeho pověst. Pořád byl inteligentní a vznětlivý.

„Bude to focení jen mezi námi.“

Jeho záhadná slova v ní podněcovala emoce. Nechácala, proč se o ni tak zajímá. Po dlouhých měsících, kdy spolu pracovali na stejné přehlídce, si představovala shledání s Oliverem úplně jinak. Tenkrát si představovala, jak ji zvedne do náručí a ohromujícím způsobem ji políbí.

Nic z toho se samozřejmě stát nemohlo. I kdyby o ni Oliver stál, Sammina svoboda byla omezená její matkou. Tep se jí zrychlil ještě víc. Přestože Celeste neztratila svůj vliv na dceru, Sammi už dávno nebyla dítě.

„To je tvoje verze pozvání na sbírku motýlů?“ zeptala se a trhla sebou, když si uvědomila, jak je ta poznámka nevhodná.

Povyτάhl levé obočí, které mu v půli přetínala jizva. Jeho obličej nebyl dokonalý, ale to jen zvyšovalo jeho přitažlivost.

„Ne,“ odpověděl a v očích se mu na okamžik mihl znepokojivý žhavý pohled. „Je to naprosto legitimní nabídka.“

„Takže nejde o žádné propracované balení?“

Překvapeně zamrkal. Z jeho udivené reakce pochopila, že si to vyložila špatně. Tváře jí zčervenaly a říkala si, jak hrozně na něj asi zapůsobila. Nejdřív viděl, jak ji Ty opustil a teď si mylně myslela, že ji balí.

„Asi bych ti měl vysvětlit, co mám na mysli.“

„To by bylo skvělé,“ zamumlala.

„Na fotografování miluju to, že se můžu dívat na svět objektivem své imaginace.“ Oliver začal pomalu vysvětlovat a očima při tom bloudil po řadě lahví za barem. „Když jsem skončil s modelingem, vrátil jsem se k tomu, co mě bavilo na střední. Původně jsem začal s tím, co jsem znal, jenže být módním

fotografem mi připadalo stejně nudné jako být modelem. Ale potřeboval jsem si vydělat na jídlo, a tak jsem bral různé práce, které se mi naskytly. Abych si přivydělal, pomáhal jsem modelkám a modelům vybudovat si portfolio. A na jednom portrétním focení jsem objevil svou skutečnou vášeň. Díky těm fotkám si mojí práce někdo všiml. Najednou jsem byl žádaný a dostával jsem nabídky od časopisů na focení celebrit a významných osobností.“

Oliver se odmlčel a zavrtěl hlavou. Dlouhými prsty si prohrábl tmavě blond vlnité vlasy a vypadal mladší než na svých dvaatřicet.

„Celebrity jsou zvyklé nosit před veřejností svou masku. Mně ale zájímalo, co skrývají pod ní.“

„A co jsi zjistil?“

„Často to trvalo dlouho. Dělal jsem tisíce fotek a své modelky a modely jsem úplně vyčerpával. Když byli unavení, bylo pro ně těžké zachovat si fasádu.“ Z výrazu jeho tváře usoudila, že se ve svých myšlenkách nachází úplně jinde než v hotelovém baru. „Fotky, které jsem udělal ke konci sezení, byly vždycky nejlepší a fascinovaly mě. Jenže nebyly takové, jaké požadovaly časopisy. Byly pro mě a moje modely.“

Jeho hluboký hlas ji vtáhl do jeho příběhu. Přistihla se, jak se k němu naklání, aby jí neuniklo ani slovo. Když se jejich pohledy střetly, zadržel se jí dech.

Sammi uvažovala, co asi v jejích očích zahlédl. Odkáslala si. „Takže jsi jim ty fotky ukázal?“

„Vytiskl jsem jednu, která zachycovala podstatu dané osobnosti, a tu jsem jim poslal. Teď už je na nich, co se rozhodnou s tou fotkou udělat.“

Sammi se zachvěla. Některé kultury věří, že když člověka vyfotíte, ukradnete mu duši. Ona strávila celý život před objektivem a skrývala své emoce. Zobrazovala to, co chtěl vidět klient. Nikdy neviděla žádnou svoji fotku, která by odhalovala, jaká skutečně je osobnost. Co by asi Oliver Lowell odhalil?